

at udtale min Mening om dette Spørgsmaal, da jeg vilde have Ordet. Min Hensigt med at tage Ordet var i øvrigt nærmest at begrunde min Stilling til den foreliggende Situation. Jeg tilstaar, at jeg har hørt til de naive i dette Land paa Forsvarssagens Omraade. Jeg var min Gruppes Ordfører, den Gang vi nedsatte Forsvarskommissionen, og jeg udtalte da, at for mig var Kommissionens Hovedopgave ikke alene at udrede et Overblik over de Forsvarsmidler, vi havde, og paapege dem, der nødvendigvis skulde til, men først og fremmest at faa løftet denne Sag ud af og op over Partikævlet. Dette er mislykkedes, det ved enhver, og det er derfor ret naturligt, at jeg er blandt dem, der i denne Sag have følt sig i høj Grad skuffede. Det maa dog siges til den afgaaede Regerings Ære, at den i det mindste gjorde et alvorligt Forsøg paa, skønt Kommissionen ikke havde naaet det, at løfte Sagen ud af Partikævlet. Naar jeg nu skal rette en Anke — og det vil jeg gøre — mod den nuværende Forsvarsminister, er det den, at han i væsentlig Grad bærer Skylden for, at det, som den afgaaede Regering forsøgte, blev slaaget tilbage. Nu er Sagen i den Grad bragt ned i Partikævlet, at den nuværende Forsvarsminister end ikke rødmer ved, naar han taler om Fløjfortet, at sige, at Generalstaben „kun“ har tænkt paa dets saglige Anvendelse. Ja selvfølgelig, hvad skulde den ellers tænke paa? Men han tænker paa den politiske Side af Sagen. Ja, mine Herrer, De ville ikke kunne undre Dem over, at jeg ikke har overdreven stor Tillid til Løsningen af denne Sag under en Minister, som kan udtale aabent, at for ham er det altsaa de politiske Afgørelser, der ene ligge for; de saglige Meninger kan Generalstaben mere sig med at have, men nogen Virkning skal den ikke øve paa selve det afgørende Punkt. Jeg tilstaar, jeg oprøres ved en saadan Udtalelse, og jeg finder i alt Fald, at det ikke har noget med den berømte Klogskab at gøre, som saa ofte er tillagt Ministeren — maaske med Urette.

I selve Sagen skal jeg ikke fordybe mig. Der er med Hensyn til den organisatoriske Side sagt en hel Række Sandheder af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen). Men da hans Motivering paa mange Punkter meget langt fra falder sammen med min — navnlig hans Slutningsbemærkning kan jeg ikke tiltræde, hvad der alt vil fremgaa af, hvad jeg har sagt med Hensyn til For-

svarsministeren —, har jeg fundet det rigtigt at føje et Par Bemærkninger til. Det skulde da være det, at selv om jeg tiltræder navnlig for Fodfolkets Vedkommende, men ogsaa for Rytteriets, Klagen over de store Mangler, som det ærede Medlem har paapeget, vil jeg dog sige, hvad jeg allerede sagde ved første Behandling af denne Sag i Vinter, at naar man ser alle Forslagene som en Helhed, er det dog muligt, at de tilsammen ville komme til at danne et brugeligt Forsvar. Men naar man piller en af de væsentligste Betingelser for Forsvaret som Helhed ud, nemlig Sikringen af Forsvarets Basis, mener jeg, at Brugbarheden falder bort.

Saa vil man sige, at det er først om 12 Aar, Fæstningen skal nedlægges. Ja, men da jeg nu betragter det som fuldent meningsløst — jeg kunde godt tiltræde det Udtryk, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds brugte: sindssvagt — at tage Landforsvaret bort og lade Søforsvaret ligge, kan jeg ikke stemme for denne Bestemmelse. Jeg kan gerne gaa saa vidt at sige, at hvis de Herrer endda havde foreslaaet, at den hele Befæstning faldt bort i 1922, saa at København blev gjort til en aaben By, vilde der dog være nogen Mening i Galskaben, og denne Galskab vilde være bleven ophævet, hvis man samtidig havde paavist den Plads, hvor da Hærens og Flaadens Forsyning og Basis skulde være, idet man selvfølgelig maatte gaa til at befæste dem, thi Hærens og Flaadens Basis maa i ethvert Krigsforhold være sikret. Denne Bestemmelse gør mig det umuligt at stemme for dette Forslag.

Naar jeg nu ikke desto mindre vil stemme for (Muntherhed) — ja, mine Herrer, hvis de kunne klare dem med denne Latter, ere de lettere stillede end jeg —, naar jeg ikke desto mindre maa stemme for Lovforslagenes Overgang til Landstinget, er det, fordi Landstinget, hvis der ikke bliver et tilstrækkeligt Antal Stemmer derfor, bliver afskaaret fra sin konstitutionelle Ret til at deltage i denne Forhandling. Det synes jeg ikke, der er nogen synderlig Grund til at tage latterligt. Et æret Medlem sagde før til en Kollega, der tog samme Standpunkt, at han havde ingen Garanti for, at Forslagene kom tilbage. Det er i og for sig sandt. Man kan have en større eller mindre Tro derpaa, men jeg har nu en usvigelig Tro til, at disse Forslag nok skulle komme tilbage. Jeg vil dog føje til, at selv om det skulde mislykkes, finder jeg det tilstrækkeligt, at jeg her begrundet min Afstemning med,